

Jonavos pranciškoniško jaunimo kandidatų rekolekcijos Pakūtoje

Spalio 27 – 29 dienomis 11 Pažadui besirengiančių Jonavos pranciškoniško jaunimo kandidatų, lydimų kun. Gintaro OFS ir ses. Pranciškos FDCJ, traukiniu išvyko į rekolekcijas Pakūtoje netoli Plungės. Rekolekcijos – darbo su savimi, intensyvios maldos, tylos ir susikaupimo laikas. Tai kartu ir puiki galimybė atitrūkti nuo savo kasdienybės, nuo įprastos aplinkos, kuri giliai mumyse paslepia pačius svarbiausius klausimus, aktualius ne tik jaunimui, bet ir kiekvienam. Tai yra proga artimiau pažinti Dievą, save patį ir šalia esantį žmogų.

Pakūta – ne miestelis ir ne kaimas. Tai mūrinė bažnyčia, pastatyta laukymėje prie senų, kadaise buvusio ir ištremto kaimo kapinaičių, šalia pratekančios Minijos upės. Kažkada šią vietą atradę broliai pranciškoniai, dabar gyvenantys tiesios bažnytėlėje, netoliese pastatė ir „tvartelį“, kurio viename aukšte įrengė virtuvę Pakūton atklystantiems ir prieglobstį randantiems gyvenimo nuskriaustiesiems bei priklausomybių nualintiems žmonės. Kitoje pusėje kiek vėliau apgyvendino dvi sesutes vienuoles, tarnaujančias šių žmonių sugrįžimui į gyvenimą. Iš alkoholizmo ir narkomanijos liūno pakilti trokštantys žmonės Pakūtoje ir gyvena, ir dirba, ir meldžiasi. Jų niekas nesmerkia, niekas nebara, jie nėra atstumiami, o priimami su meile ir nuolankumu. Ši vieta savo nuostabia gamta ir atsivadusia bendruomene žmones gydo, supažindina su Viešpačiu ir atveria naujas duris į gyvenimą.

Mums, iš Jonavos atvykusiam jaunimui, pradžioje buvo skirta šiek tiek laisvo laiko susipažinti su bendruomene ir apylinkėmis, kurios tikrai žavėjo gamtos grožiu: šalia tekančia Minija, ir viską supančiais miškais bei laukais. Mūsų dienos programose laiko užtekdavo tiek mokymams, tiek tyliems apmąstymams, tiek šlovinimui giesmėmis, pasitelkiant profesionalią šiuolaikinę aparatūrą ir instrumentus, taip pat kasdienėms Šv. Mišioms, net filmui ar tiesiog bendravimui prie arbatos.

Kiekvieną dieną vyko susitikimai su įvairiais žmonėmis. Pirmąjį vakarą sulaukėme Nacionalinės Pranciškoniško jaunimo prezidentės Virginijos Mickutės ir Kretingos Pranciškoniškojo jaunimo prezidentės Kristinos. Jos šiek tiek daugiau mus supažindino su Pranciškoniškojo jaunimo (JAUPRA) veikla ir gyvenimo būdu.

Antrąją dieną sulaukėme dviejų, taip pat labai įdomių svečių. Vienas jų – Kretingos klebonas brolis Linas OFM, kalbėjęs apie tokias vertybes kaip atsakomybė, ištikimybė, pasitikėjimas ir pagarba. Vakarop aplankyti mūsų atvyko ir brolis Evaldas OFM, su kuriuo kalbėjomės mūsų visuomenėje labai aktualia neturto tema. Pirmiausia jis visus nustebino savo pasiūlymu susitikimo laiką praleisti miške, nors lauke ir lijo. Su šio gerai gamtą pažįstančio brolio pagalba susikūrėme laužą be degtukų, ant laužo br. Evaldas išvirė ką tik miške priirinktų grybų, atskleidė daugybę gamtos paslapčių. Šis susitikimas mumyse paliko neišdildomą įspūdį ir daug minčių. Tą patį ketvirtadienio vakarą vyko ir Atgailos bei sutaikinimo pamaldos, kurios padėjo atrasti atsakymus į seniai užduotus klausimus, susitaikyti su Viešpačiu ir, žinoma, su pačiu savimi.

Paskutinę rekolekcijų dieną galiausiai žodį mums tarė mus globojęs ir Pakūtoje gyvenantis mūsų kun. Gintaro tikras brolis ir brolis pranciškonas Antanas OFM. Jis mus išleido su praktine užduotimi – nepabijoti kasdien skaityti Dievo Žodį. Apie tai brolis pasidalino savo jaunystės patirtimi ir davė kelis konkrečius patarimus, kaip skaityti Šventąjį Raštą. Ne vieną iš mūsų jo kalba paskatino skaityti ir pasiryžti jį perskaityti visą.

Visas Pakūtoje praleistas laikas tikrai buvo atsitraukimas ir gyvas susitikimas su dangiškuoju Tėvu. Kiekvienas namo parsivežėme skirtingus išgyvenimus ir patirtis, nė vienas negrįžome tuščias. Visa tai buvo kaip dovana, galimybė prasmingai praleisti savo brangų atostogų laiką, bet tikriausiai svarbiausia tai, kad šia kelione niekas nesibaigė - tai tik paspirtis judėti į priekį.

Rekolekcijų dalyvė Vaida